

KURSAT BASAR

MUZIKA MOG ŽIVOTA

Prevod

Nemanja Gaćinović

Mono i Manjana
2011.

Mojoj majci...

*Ponekad verujemo da sanjamo,
ali u stvari živimo u stvarnosti.
A ponekad kada mislimo da je sve stvarno,
ne shvatamo da smo u dobokom snu.
U ovoj knjizi je sve stvarno. Pa ipak, istovremeno,
sve u njoj je laž.

Zato što sam ja to napisao.*

Još od malih nogu ne mogu da zaspim bez muzike.

Stara ljubavna pesma uvek se čuje iz te male muzičke kutije, noseći me sanjivu ka nezaboravnim prizorima davno prošlih vremena.

Kako je čudesno ljudsko sećanje!

Bez najave, prizori oživljavaju, njihove boje postaju jasne i vode nas u kraljevstvo prošlosti, osećate se kao da ste zatočeni u pokvarenom vremeplovu. Prizori i njihovi datumi mešaju se i nameću bez redosleda. Ne možete da odredite koji se miris uklapa uz koje sećanje. Možda instinktivno znate koji je od njih dragocen, i ponekad, dok se prevrćete u zamršenom mehanizmu sećanja, prizori protiču klizeći preko prozorskih stakala brzog voza. Odjednom, jedno od tih sećanja zablista, uhvativši vam pogled za trenutak. I baš tada, vi žudite više nego što ste ikada žudeli za bilo čim da se vratite tom prizoru, tom jednom i jedinom osećanju koje je ostalo neprimećeno.

Neki ljudi nemaju dom.

Provela sam čitav život u seljakanju – u privremenim domovima, hotelskim sobama, pansionima i na putu.

Više se i ne sećam svih mesta u bezbrojnim uglovima sveta.

Kažu da je ponovno osvajanje prošlosti prijatno. Ne, nimalo.

Iako nam u početku mogu izazvati osmeh, sećanja iščeznu kada posegnemo za njima i, bez obzira na naše postupke, su-novrate nas u tugu.

Nikada nisam bila privržena svojim stvarima. Niti mi je stalo do prikupljanja stvari koje će me jednog dana podsetiti na proživljene trenutke.

Najčešće se uzdržavam od graviranja mentalnih slika u svom umu. Pa ipak, sve je uzalud! Ne progone li me svi ti zauvek uskladišteni prizori sve do dana današnjeg?

Još od najranijeg detinjstva, oduvek me je zanimalo mehanizam beleženja ljudskog uma. Prizori, boje, lica, predeli, fotografije, kuće, putevi, odeća, mirisi, neprijatni mirisi, zvukovi i osećanja – sve je to zabeleženo u mom sećanju zagonetnom brzinom. Savetujem vam: kada se sledeći put naprasno setite nečega ili nekoga, zapamtite, urežite u sećanje...

Često prevrćem po prefinjenim, neprestano narastajućim, ogromnim arhivama svog uma i gubim se u mnoštvu vrtloga koncentričnih krugova. Želeći da uhvatim i opozovem sećanje, osećanje ili minuli trenutak, nalazim se zaglavljena u potpuno drugačijem vremenu i prostoru. Pitam se otkud ja na primorju, udišem mirise neočekivanog proleća dok istovremeno slušam poluuništene snimke razgovora koji se odigrao u sobama mog detinjstva.

U današnje vreme, putovanja u svemir su moguća. Međutim, otisnuti se na putovanje kroz vreme moguće je jedino ako su naša odredišta nepoznati gradovi našeg sećanja, koji putuju kroz našu unutrašnjost.

Putovanje u svemir...

Čak i u nedavnoj prošlosti, ove dve reči su još uvek prizivale tajnoviti svet bajki.

Za nas obične ljude, nezamislive tajne bile su skrivene iza granica našeg sveta. Novi svetovi u našoj beskrajnoj mašti. Jeziva stvorenja koja se odjednom stvore pred nama u nekom nepoznatom uglu svemira. Strepnja. Ushićenje.